

y/eODPIS

..2

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

SSO Andrzej Sobieszczański
w składzie następującym: SO Bolesław Wadowski
Przewodniczący: SO Wiktor Piber
Sędziowie: po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Warszawie
na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi Marcina Kwaśnego

przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania w m. st. Warszawie spółce z
ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie
na skutek skargi Marcina Kwaśnego

na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt

KIO 887/13

postanawia:

1. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w komparycji wyroku Sądu Okręgowego w

W Warszawie z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt XXIII Ga 925/13, w ten sposób, że

zamiast błędnie wpisanej nazwy orzeczenia „POSTANOWIENIE” wpisać
prawidłowe „WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ” oraz w
miejsce słowa „postanawia” wpisać słowo „orzeka”;

2. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w sentencji wyroku Sądu Okręgowego w

Warszawie z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt XXIII Ga 925/13, w ten sposób, że
w pkt 1 słowo „oddalić” zastąpić słowem „oddala”, a w pkt 2 słowo „zasądzić”
zastąpić słowem „zasądza”. / NA WŁASNYCH PODPISACH

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt
XXIII Ga 925/12 w sprawie Marcina Kwaśniewskiego przeciwko Miejskiemu
Przedsiębiorstwu Oczyszczania w m. st. Warszawie sp. z o.o. w Warszawie oddalił skargę
Marcina Kwaśniewskiego na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 25 kwietnia

2013 r., sygn. akt KIO 887/13 (pkt 1) oraz zasądził od Marcina Kwaśnego na rzecz Miejskiego przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie sp. z o.o. w Warszawie kwotę 1 217 zł tytułem kosztów postępowania skargowego.

Wyrok ten nazwany został „POSTANOWIENIE”, zawarto w nim sformułowanie „postanawia.” oraz w pkt 1 i 2 sentencji użyto sformułowań odpowiednio „oddalić” i „zasądzić”.

W

Wskazać należy, że zgodnie z art. 198a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 ze zm.), na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej (dalej jako KIO) stronom oraz uczestnikom postępowania odwoławczego przysługuje skarga do sądu. Z kolei w ust. 2 ww. artykułu ustawodawca zawarł odesłanie do odpowiedniego stosowania w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi przepisów kodeksu postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy rozdziału 3 ustawy nie stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 198f ust. 2 Sąd oddala skargę wyrokiem, jeżeli jest ona bezzasadna. W przypadku uwzględnienia skargi sąd zmienia zaskarżone orzeczenie i orzeka wyrokiem co do istoty sprawy, a w pozostałych sprawach wydaje postanowienie. Przepisy art. 192-195 stosuje się odpowiednio. Przepisu art. 386 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się.

Zatem, w przypadku merytorycznego rozpoznania skargi przez sąd, orzeczenie sądu przyjmuje formę wyroku. Postanowienie zaś sąd rozpoznający skargę może wydać w przedmiocie jej odrzucenia, w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu, czy też w razie uchylenia wyroku KIO i odrzucenia odwołania albo uchylenia wyroku KIO i umorzenia postępowania odwoławczego.

Biorąc pod uwagę treść sentencji orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 21 czerwca 2013 r. nie powinno ulegać wątpliwości, że Sąd orzekł merytorycznie w przedmiocie skargi mylnie nazywając orzeczenie „postanowieniem” zamiast

„wyrokiem”. Ponadto w komparycji zawarte zostało sformułowanie „postanawia” zamiast „orzeka”, a w sentencji użyto formy „oddalić” i „zasądzić”, zamiast „oddala” i „zasądza”.

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c., Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki.

Jak podkreśla się w nauce i orzecznictwie, sprostowanie wyroku ma służyć usunięciu niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą składu orzekającego a ich wyrażeniem na piśmie (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego, t. 1, Komentarz do art. 1-366, red. K. Piasecki, Warszawa 2010, s. 1589; uzasadnienie uchwały SN z dnia 9 maja 1995 r., III CZP 55/95, OSNC 1995, nr 9, poz. 126). Istnienie w wyroku niedokładności, błędów pisarskich oraz innych oczywistych niedokładności nie licuje z powagą wymiaru sprawiedliwości, a poza tym może okazać się utrudnieniem w razie egzekucyjnego wykonania wyroku. Dlatego też kodeks postępowania cywilnego stwarza sądowi możliwość sprostowania wyroku w każdym czasie z urzędu (w zakresie braku ograniczenia terminem - orzeczenie SN z dnia 29 maja 1970 r., CR 321/70, OSNC 1971, nr 2, poz. 39 oraz A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia w procesie cywilnym. Artykuły 316-366 KPC. Komentarz, Warszawa 2003, s. 125).

Z uwagi na fakt, że w wyniku błędu, w komparycji orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt XXIII Ga 925/13 błędnie wpisano nazwę orzeczenia „POSTANOWIENIE” zamiast prawidłowego „WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ” oraz użyto omyłkowo określenia: „postanawia” zamiast prawidłowego: „orzeka”, ponadto zastosowano formę „oddalić” i „zasądzić”, zamiast „oddala” i „zasądza”, wyrok Sądu Okręgowego we wskazanym zakresie należało sprostować z urzędu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 350 § 1 i 2 k.p.c., Sąd orzekł jak
w postanowieniu. z'

V

-F 0YGUAE WŁAŚCIWE PODPISY

1 *5 ZCi0d,i0iC